

MANS CEĻOJUMS PIE BAGAVĀNA*

(*Bhagavān (no sanskrita) – Dieva apzīmējums*)

Sai Baba ir visuresoša, bezgalīga mīlestība, kas ir klātesoša visu laiku. Mēs jūtamies aizkustināti, mīlēti un svētīti ar Viņa klātbūtni. Viņš vienmēr ir bijis un vienmēr būs ar mums, mūsos, virs mums, zem mums, un visapkārt mums, vadot mūs, lai mēs pieredzētu dievišķo patiesību, ka mēs esam vienoti ar Viņu un tādi paši kā Viņš – augstākā mīlestība!

Mūsu mīļotais Bagavāns ir paziņojis: „Vissvarīgākā īpašība, kurai jāpiemīt katram Satja Sai organizācijas biedram, ir noturīga ticība Dievam. Šai ticībai ir jābalstās uz izpratni, ka Dievs ir visuresošs.”

Savā bezgalīgajā mīlestībā Satja Sai Baba ir dāvinājis mūsu ģimenei daudzus brīnišķīgus notikumus jeb Dievišķās rotaļas (*lilas*), kas piepildīja mūsu sirdis ar ticību un cerību. Kad man bija četri gadi, es smagi saslimu ar meningītu. Man bija tik stiprs drudzis un slimība bija mani tā pārņēmusi, ka slimnīcas ārsti šaubījās, vai es spēšu izdzīvot vairāk par divām, trim dienām un pat, ja es izdzīvošu, viņi apgalvoja, ka man būs paliekoši smadzeņu bojājumi.

Širdi Sai Baba kā salatētis

Mani vecāki jutās pilnībā sagrauti un ārsti sacīja, ka tikai brīnums spētu mani izglābt. Tad mani vecāki ar nelokāmu ticību sāka neatlaidīgi lūgt Sai Babu, skandējot „Om Sai Ram” stundām ilgi līdz pat saullēktam un noklājot manu ķermeni viscaur ar *Vibhuti*. Nākamajā rītā viņi ar milzīgu pārsteigumu atklāja, ka mans drudzis bija samazinājies. Ārsti jautāja, kas ir noticis, un veica jaunus izmeklējumus un analīzes. Pēkšņi slimība vienkārši bija mani atstājusi. Ārsti nespēja noticēt savām acīm un nevarēja izskaidrot notikušo. Tajā pašā dienā mediķu padome secināja, ka mans gadījums bija brīnums. Drīz pēc tam kāds vecs vīrs, apģērbies salatēta tērpā, ienāca manā slimnīcas istabā, iedeva man konfekti un deva mums visiem savu svētību. Ne vārda neteicis, šis vīrs ar noslēpumaino seju un mīlestības pilno skatienu atstāja istabu. Mans tēvs atvēra istabas durvis, lai viņam pateiktos, bet viņa tur nebija! Viņš bija pilnībā izgaisis!

Mans tēvs devās uz medmāsu telpu, kas atradās tieši pretī manai istabai, un vaicāja pēc salatēta, lai pateiktos viņam par viņa laipno rīcību. Taču viņam par pārsteigumu medmāsas sacīja, ka nesaprot, par ko viņš runā, jo neviens nebija gājis manā istabā, vēl jo vairāk kāds, kurš pārgērbies par salatēti. Mans tēvs nespēja tam noticēt, viņš nekavējoties atgriezās istabā un paskatījās ārā pa logu, kur varēja redzēt pilsētas ielu. Viņš tālumā ieraudzīja salatēti, kurš bija devis mums konfektes, sūtot manam tēvam sveicienu pirms viņš pavisam izzuda no redzesloka. Mēs visi bijām ļoti pārsteigti. Vēlāk, kad mans tēvs ieraudzīja Širdi Sai Babas fotogrāfiju, viņš visbeidzot saprata, kas bija šis noslēpumainais kungs.

Sai Baba ir visuresoša, bezgalīga mīlestība, kas ir klātesoša visu laiku. Mēs jūtamies aizkustināti, mīlēti un svētīti ar Viņa klātbūtni. Viņš vienmēr ir bijis un vienmēr būs ar mums, mūsos, virs mums, zem mums, un visapkārt mums, vadot mūs, lai mēs pieredzētu dievišķo patiesību, ka mēs esam vienoti ar Viņu un tādi paši kā Viņš – augstākā mīlestība!

***Svāmī* manas māsas mašīnā**

Es vēlos dalīties ar vēl vienu brīnišķīgu pieredzi ar Sai Babu, kur mēs pieredzējām Viņa bezgalīgo mīlestību un visuresošo klātbūtni. Viss sākās 2000. gada 12. aprīlī, kas ir manas vecākās māsas Dzimšanas diena. Tajā dienā viņa iznāca no biroju ēkas, kurā viņa strādāja kopā ar diviem draugiem. Viņi nolēma uzņemt dažas fotogrāfijas par piemiņu ar viņas drauga fotoaparātu. Toreiz tika izmantoti filmu fotoaparāti un ar šādu fotoaparātu viņi nofotografēja dažas bildes pie biroju ēkas. Pēc dažām dienām draugs, kuram bija kamera, uzaicināja manu māsu atnākt pēc fotogrāfijām. Viņš arī teica, ka viņam jāuzdod mācai kāds jautājums. Kad viņa ieradās, viņš parādīja viņai fotogrāfiju, kur fonā bija viņas mašīna, un jautāja, kas tas par vīru fotogrāfijā? Un uzminiet, kurš tas bija? Tas bija mūsu mīļotais *Svāmī*, kurš sēdēja kā pasažieris māsas mašīnas aizmugurējā sēdekļī. Mācai trūka vārdu, lai to izskaidrotu. Viņa pateica draugam, ka tas ir svēts vīrs no Indijas, kuru pielūdzu mūsu ģimene. Viņas draugs atdeva viņai fotogrāfiju, taču negatīvs palika pie viņa.

Pēc dažiem gadiem, 2002. gadā, es devos uz *Prašanti Nilajamu* un kādā jūlija pēcpusdienā *Svāmī* intervijas laikā, es uzdevu Viņam vairākus jautājumus, kam nebija nekāda sakara ar šo brīnumu. Pēkšņi es atcerējos par fotogrāfiju skaļi jautāju: „*Svāmī*, vai tu parādījies tajā fotogrāfijā?” Viņa sejā nekavējoties parādījās plats smaids un viņš teica: „Jā, jā. Tavas māsas mašīnā. Tu taču zini, ka *Svāmī* ir visur.” Viņš turpināja smieties un es smējos kopā ar Viņu. Cik brīnišķīgs veids, kādā Viņš apstiprina savu visuresošo klātbūtni!

2005. gadā viens no maniem brālēniem atbrauca uz *Prašanti Nilajamu* un atveda vēstules no visiem manas ģimenes locekļiem. Mana māsa bija ielikusi vēstulē fotogrāfiju, kurā bija Sai Baba. Māte viņai teica: „Šī fotogrāfija ir Sai Babas dāvana un tev tā ir jā saglabā”. Taču māsa uzstāja, ka viņa vēlas to aizsūtīt *Svāmī* un brālēns atdeva *Svāmī* vēstuli ar fotogrāfiju.

2007. gadā, gatavojoties Pasaules Jauniešu konferencei, jaunieši tika aicināti dalīties ar stāstiem un savu pieredzi rakstam, kurš tiks prezentēts konferencē. Mana māsa nožēloja, ka viņai vairs nav fotogrāfijas ar *Svāmī*, un viņa sāka rakstīt *Svāmī* vēstules, lūdzot atdot viņai fotogrāfiju.

Vienu dienu pēc tam, kad mēs bijām atgriezušies mūsu valstī Dienvidamerikā, Venecuēlā, māsa meklēja kaut ko savas istabas skapī un, iedomājoties, fotogrāfija atradās skapī uz kastes! Māsa bija tik pārsteigta! Bez tam manai mātei bija sapnis, kurā *Svāmī* parādījās un teica: „Es jau esmu viņai atgriezis fotogrāfija, lai viņa varētu ar to dalīties ar visiem”. Sai Babas mīlestība pilnībā izkausēja mūsu sirdis. Fotogrāfija tika ierāmēta un šobrīd tā ir novietota mūsu Sai centrā Valencijā, Venecuēlā, lai ikviens varētu to apskatīt.

Es pabeigšu savu stāstu ar vēl vienu *Bagavāna* dievišķās žēlsirdības apliecinājumu. Pasaules Jauniešu konferences laikā 2007. gadā *Svāmī* izvēlējās intervijai 18 jauniešus no dažādām valstīm, ieskaitot mani. Intervijā viņš katram no mums uzdāvināja oranžu talāru kā simbolu Viņa klātbūtnei un pastāvīgai vadībai mūsu dzīvēs. Es atceros šo brīnišķīgu brīdi un kā šis laipnais *Svāmī* žests attīstīja manī ticību un uzticēšanos manai sirdij, lai es varētu sasniegt savas dzīves mērķi. Ar Sai Babas žēlastību lai mēs mīlam visus un kalpojam visiem, un pieredzam bezgalīgu svētlaimi visos laikos, dzīvojot vienotībā ar mūžīgo mīlestības Dievu, *Bagavānu Šrī Satja Sai Babu!*

Džūlio Vivjenes Vilavičencio,

Satja Sai Starptautiskās organizācijas 2B zonas jauniešu koordinators.